

Ἐδίστασε. Τὸ τέλος τῆς φράσεως τῷ ἐκόσμιζε βεβαίως.

— . . . Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου σου, εἶπε καταβάλλων προσπάθειαν.

Ἐκάθηντο κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Σολάνην ὁρθίαν ἱσταμένην.

Ἐκείνη τὸν ἠτένιζε περιπαθῶς διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑγρῶν ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δυστυχῆ Ρωμαῖε, ἐψιθύρισεν.

— Μὲ εὐρίσκεις μεταβεβλημένον, ἀλήθεια; ὑπεφάρμεν πολλά· προσεβλήθη ἡ ὑπερηφάνειά μας· τὰ ἄλλα εἶναι τίποτε. Εἶναι σκληρὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμβαίνει. Σὲ βεβαίω, ὅτι ἐκεῖ ὅλοι θὰ ἐφρονεύοντο εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἐσώζετο ἡ τιμὴ. Ἐπανήλθομεν διὰ τῆς Ἑλβετίας. Προσποιοῦνται ὅτι μᾶς λυποῦνται, ἀλλ' οἱ γείτονες μᾶς εἰρωνεύονται. Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἂν πρόκειται νὰ χύσω ὅλον τὸ αἷμά μου. Εἰς κάθε βῆμά μας ἀπαντούσαμεν ἀπὸ τὸ Διζὸν περιπολίας, λογχοφόρους ἢ δραγόνους. Εἶναι πολὺ τολμηροὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ φθάνουν εἰς τὸ Ὠτέν, δηλαδὴ ἐδῶ. Εἶναι ἐντροπή. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπτά ἀπὸ αὐτῶν ἤθελαν νὰ μᾶς συλλάβωσι. Μᾶς ἐξέλαβαν διὰ στρατιώτας, διὰ κατασκόπους, δὲν εἰσέφυγον καλὰ, διότι δὲν καταλαμβάνω διόλου τὴν γλῶσσάν των. Ὁ Οὐγὸς Σουβραὶ ὁμίλει μὲ αὐτούς. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε τοὺς ἄλλους. Ἐτραβήξαν τὰ λωρία διὰ νὰ μᾶς δέσουν καὶ νὰ μᾶς συλλάβουν. Ἐπροτίμων νὰ μὲ κάμουν κομμάτια, παρὰ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ. Οἱ Σουβραὶ ἐβγαλαν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ρεβόλβερ, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν μαζὺ μας. Μάχη. Οἱ ἄλλοι εἶχον ὅπλα καὶ σπαθιά. Αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους τοῦ Σαμπινιόλ. Εἰμποροῦν ἐκεῖ νὰ στήσουν σταυρόν, ἀλλὰ δὲν θὰ θάψουν ἡμᾶς. Ἐφρονέυσσαμεν πέντε ἀπὸ αὐτούς· οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συντρόφους των. Ἄ! τοὺς ἀνάνδρους!

— Ἐπληγώθης, Ρωμαῖε;

— Ναί, εἰς Ἀμνβιλιέρ, πλησίον τοῦ Μετζ μαζὺ μὲ τὸν κύριον Ροβέρτον. Μία σφαῖρα μου ἐπέρασε τὸ χέρι καὶ μὲ ἐπλήγωσε καὶ εἰς τὸν ὦμον. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας δὲν ἐφαίνετο πλέον. Οὔτε τὸ χέρι, οὔτε ὁ ὦμος μου ἐπονύσεν, ἀλλὰ ἡ καρδιὰ διὰ σέ. Ἐφοβούμην μήπως δὲν σὲ ξαναἰδῶ. Πόσον εἶσαι ὠραία! Τί ἀνάστημα! τί ὀφθαλμοί! Καὶ τὰ ὠραῖα μαλλιά σου, καὶ τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο! Λοιπὸν νυμφεύεσαι;

— Πρέπει!

— Συναινεῖς πάντοτε νὰ τὸν νυμφευθῇς;

— Ναί.

— Θὰ ὀνομάζεσαι μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάνζ, σύ;

— Ἀλλοίμονον!

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πτωχικὴν αὐτὴν καλύβην καὶ θὰ ὑπάγῃς ὡς κυρία εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν;

— Βεβαίως.

— Καὶ εἰς τὸ μέγαρον τῆς παρόδου Ματινιόν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα παλάτια τῆς

οἰκογενείας, διότι παντοῦ ἔχουν, εἰς Νεβέρ, εἰς τὸ Βερρί, εἰς τὴν Βαύκην, εἰς τὴν Νορμανδίαν.

— Ἀφοῦ πρέπει;

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

πρωτότυπον διήγημα

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ ἀρνηθῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ τόσοι ἄλλοι Πατέρες καὶ σοφοὶ εἶπον; Ἐκτὸς τούτου, ἀλλίστα γνωρίζετε ὅτι τὸ νὰ φύγῃ δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς μου. Ὁ πατήρ μου δὲν θέλει νὰ ἀπέλθω. Ὁ πατήρ μου μὲ κρατεῖ ἀκουσίως μου. Ὁφείλω νὰ τὸν ὑπακούσω. Ἐχῶ ἀνάγκην, λοιπόν, νὰ νικήσω δι' ἄλλων μέσων, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς φυγῆς.

Ὅπως καθησυχάσητε, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι ἡ μάχη μόλις ἤρχισε, καὶ ὅτι βλέπω τὰ πράγματα πολὺ προϋμότερα ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ μικρότερα ἔνδειξις ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ ἀγαπᾷ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη μὲ ἡγάπα, θὰ συνέβαινε τοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ὅπως παρ' ἄλλαις γυναιξί, ἃς μοι ἀναφέρετε ὡς παράδειγμα. Μία κυρία καλῶς ἀνατεθραμμένη καὶ ἐντιμος, εἰς τὰς ἡμέρας μας, δὲν εἶνε τόσο ἐυφλεκτός καὶ ἀχαλίνωτος, ὡς αἱ ἑταῖραι ἐκείναι, ἐξ ὧν βρίθουσιν αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι.

Τὸ χωρίον, ὅπερ ἀναφέρετε τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἶνε ἄξιον τοῦ μεγαλειτέρου σεβασμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Ἡ μεγάλη κυρία ἐκείνη, ἥτις ἐν Θήβαις ἡ Μεγάλη Διοσπόλει ἠράσθη τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, θὰ ἦτο ὠραιότατη. Τοιοῦτοτρόπως μόνον δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἅγιος διαβεβαίωσεν, ὅτι εἶνε μεῖζον κατόρθωμα τοῦ Ἰωσήφ ὅτι δὲν ἤναψεν, ἢ τὸ ὅτι οἱ τρεῖς παῖδες τῆς καμίνου δὲν ἐγένοντο τέφρα ἐν αὐτῇ.

Ὁμολογῶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλονὴν, δὲν τολμῶ μὲν νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν Πεπίταν Χιμένες ὑπερβάλλει κατὰ τὴν καλλονὴν ἡ σύζυγος τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου μεγιστᾶνος, μεγάλου αὐτάρχου, ἢ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἀνακτόρου τῶν Φαραῶ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ εἶμαι Ἰωσήφ, πεπαισμένος διὰ τόσων δώρων τῆς φύσεως καὶ προτερημάτων, οὐδ' ἡ Πεπίτα εἶνε γυνὴ ἀθρησκὸς καὶ ἀσεβής. Καὶ ἂν οὕτως ἀκόμη εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἂν ὑποθέσῃ

τις ὅλα ταῦτα τὰ φοβερά πράγματα, δὲν ἐξηγῶ ἄλλως τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰμὴ διότι ἔζη εἰς τὴν διεφθαρμένην καὶ ἡμιεθνικὴν ἀκόμη πρωτεύουσαν τῆς ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ, ἥς τὰ ἐλαττώματα τόσο σκληρῶς ἠλεγξε καὶ ἔνθα αὐτὴ ἡ αὐτοκρατορία Εὐδοξία ἐδίδε τὸ παράδειγμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ σκανδάλου. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ἡ Εὐαγγελικὴ ἠθικὴ εἰσέδυσσε βαθύτερον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας, μοὶ φαίνεται ὑπερβολὴ νὰ θεωρῇται θαυμαστοτέρα ἡ παρθενικὴ περιφρόνησις τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ τῆς ὑλικῆς ἀφλεξίας τῶν τριῶν παιδῶν τῆς Βαβυλώνας.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας θίγετε ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, ὅπερ μὲ κολακεύει τὰ μέγιστα. Καταδικάζετε, ὡς πρέπει, τὴν ὑπερβολικὴν μου αἰσθηματικότητα καὶ τὴν διάθεσίν μου εἰς τὸ νὰ συγκινοῦμαι καὶ νὰ κλαίω διὰ παιδαριώδεις λόγους, ὅπερ καλεῖτε δυστυχίαν ἐνίοτε. Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖον τοῦτο πάθος τῆς ψυχῆς, ἥδη ὑπάρχον ἐν ἐμοί, τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ καταστρέψω, νομίζετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀναμίξω μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς μελέτας μου, καὶ μολύνω αὐτάς. Ὑμεῖς ἀναγνωρίζετε καὶ ἐπαινεῖτε ἐν ἐμοὶ τὴν ἐνεργητικότητα τὴν ἀληθῶς ἀνδρικήν, ἥτις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπιθυμεῖ καὶ σκέπτεται νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ νοῦς, ὅστις μάχεται διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν, πρέπει νὰ ἦναι ἰσχυρός. Ἡ θέλησις, ἥτις ἐντελῶς ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, θριαμβεῖ πρῶτον καθ' ἑαυτῆς, συμπελεκόμενη εἰς δεινὰς μάχας μεθ' ὅλων τῶν ὀρέξεων, καὶ νικῶσα καὶ τρέπουσα εἰς φυγὴν ὅλους τοὺς πειρασμούς. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ σώσῃ καὶ ἐγὼ θὰ ἀγωνισθῶ διὰ νὰ σωθῶ τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἀπωλεσθῶ, οἱ ἐχθροὶ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα δὲν θὰ εἰσέλθωσι κεκρυμμένα καὶ ὑπὸ συνθήκην εἰς τὸ φρούριον τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλὰ μὲ σημαντικὰς ἀναπεπταμένας, κυριεύοντα αὐτὸ ὁλόκληρον δι' αἵματος καὶ πυρός, μετὰ δεινοτάτην πάλην.

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἔσχον εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσω τὴν ὑπομονήν μου τὰ μέγιστα, καὶ νὰ σκληραγωγῶ τὴν φιλαυτίαν μου διὰ τοῦ σκληροτέρου τρόπου.

Ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς τὴν Πεπίταν τὸ πρόγευμα τοῦ κήπου καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἑπαυλίαν του, τοῦ Pozo de la Solana. Ἡ ἐκδρομὴ ἐγένετο τὴν 22 Ἀπριλίου. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην.

Τὸ Pozo de la Solana ἀπέχει πλέον τῶν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, καὶ ἔως ἐκεῖ ὁ δρόμος γίνεται ἐφ' ἵππου.

Ἐγώ, ἄτε μὴ μαθὼν ποτὲ ἱππασίαν, εἶχον συνωδεύσει τὸν πατέρα μου, εἰς ὅλας τὰς προηγουμένας μου ἐκδρομὰς, ἐπὶ ἡμιόνου ἡσύχου καὶ λίαν ἡμέρου, καὶ ἥτις, κατὰ τὴν ἑκφρασίν τοῦ Dientes, τοῦ ἡμιονηγοῦ μου, εἶνε εὐγενεστέρᾳ τοῦ χρυ-

σοῦ καὶ ἀναπαυτικώτερα ἀμάξης. Τὸν δρόμον λοιπὸν μέχρι τοῦ Pozo de la Solana ἔκαμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποζυγίου.

Ὁ πατήρ μου, ὁ γραμματεὺς, ὁ φαρμακοποὺς καὶ ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρίτος ἵππευον καλοὺς ἵππους. Ἡ θεία μου κυρία Κασίλδα, ἥτις ζυγίζει πλέον τῶν 250 λιτρῶν, ἐπέβαινε πελωρίας καὶ ἰσχυρὰς ὄνου, ὁ δὲ κύριος Ἐπίτροπος ἡμίονου ἡμέρου καὶ ἀναπαυτικῆς, ὡς τὴν ἰδικήν μου.

Ὅσον διὰ τὴν Πεπίταν, ἣν περιέμενον νὰ ἴδω ἐπίσης ἐπιβαίνουσιν ὄνου, ἀγνοῶν ὅτι ἐγίνωσκεν ἵππασίαν, ἐξεπλάγην ἰδὼν αὐτὴν ἐμφανιζομένην ἐπὶ ἵππου γενναίου, ζωηροτάτου καὶ ἀνησύχου, μὲ στολὴν ἀμαζόνος, καὶ ὁδηγούσης τὸν ἵππον μετὰ δεξιότητος καὶ χάριτος ἀξιοσημείωτου. Ἡ χάριστην ἰδὼν τὴν Πεπίταν τόσον χαριέντως ἵππεύουσιν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνηθάνθη καὶ ἤρχισα νὰ λυποῦμαι διὰ τὸ ἄθλιον πρόσωπον, ὅπερ ἐπέπρωτο νὰ παραστήσω μένων παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς εὐσάρκου θείας μου κυρίας Κασίδας, καὶ τοῦ πατρὸς Ἐπιτρόπου, νὰ πορευώμεθα δὲ ἡμεῖς οἱ τρεῖς ὡς ὀπισθοφυλακή, εἰρηνικοὶ καὶ ἡσυχοί, ὡς ἐφ' ἀμάξης, ἐνῶ οἱ λαμπροὶ ἵπποις θὰ ἐπὶ ἡδῶν, θὰ ἔτρεχον, θὰ ὑπεσάκκισον, καὶ θὰ ἐξετέλουν χιλίας περιστροφὰς καὶ παιγνίδια.

Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ παρετῆρε μετ' οἴκτου, βλέπουσα τὸ κλαυθμῆρον πρόσωπον, ὅπερ θὰ εἶχον καθήμενος ἐπὶ τῆς ἡμίονου. Ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρίτος μὲ παρετῆρησε μετ' εἰρωνικοῦ μειδιήματος, καὶ ἤρχισε κατόπιν νὰ μὲ περιπαίζῃ καὶ νὰ μὲ ἐνοχλῇ.

Ἐπαινέσατε τὴν αὐταπαρνησιν καὶ τὴν ἠρωϊκὴν ὑπομονήν μου. Ὑπέκυφα εὐχαρίστας, καὶ αἱ εἰρωνεῖαι τοῦ Κουρρίτου συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ δείξωσι πόσον ἡμὴν ἄτρωτος. Ἀλλὰ πόσον ὑπέφερα ἐνδομύχως! Ἐκεῖνοι ἔτρεξαν, ἐκάλπαξαν, μᾶς ὑπερέβησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνοδὸν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ὁ δὲ Ἐπίτροπος καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν πάντοτε ἡσυχοί, ὡς οἱ ἡμίονοι, χωρὶς νὰ ταχύνωμεν τὸ βῆμα, καὶ ἔχοντες τὴν κυρίαν Κασίδαν εἰς τὸ μέσον.

Οὐδ' εὖρον παρχυθῆναι συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου, οὐτινος ἡ συνομιλία μοι ἦτο τόσον εὐχάριστος, οὐδὲ περιοριζόμενος εἰς ἐμαυτόν, καὶ ρεμβάζων καὶ ὀνειροπολῶν, οὐδὲ θαυμάζων κατὰ μόνας τὰς καλλοῦνς τοῦ τόπου, ὃν διετρέχωμεν.

Ἡ κυρία Κασίλδα εἶνε φοβερὰ πολύλογος, καὶ ἠναγκαζόμεθα νὰ τὴν ἀκούωμεν. Μᾶς εἶπεν ὅσας ἐγνώριζε κκοκολογίας περὶ τοῦ χωρίου, καὶ μᾶς ὁμίλησε περὶ ὧν αὐτῆς τῶν ἐπιδεικνυμένων, μᾶς ἐξηγήσε δὲ τὸν τρόπον τοῦ κατασκευάζειν ἀλλάντας, ζυμαρικά καὶ χίλια ἄλλα εἶδη κερκευμάτων. Καί τις δὲν τῆς βγαίνει εἰς τὰς μαγειρικὰς καὶ εἰς τὸ σφάζειμον τῶν χοίρων, εἰμὴ ἡ Ἀντωνιάρα ἡ τροφὸς καὶ ἡδὴ κλειδοῦχος καὶ διευθύντρια τῆς οἰκίας τῆς Πεπίτας. Γνωρίζω ἤδη τὴν Ἀντωνιάραν αὐτὴν, διότι πηγαινοέρχεται εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ δῶρα, καὶ πράγματι

εἶνε πολὺ εὐκίνητος, ἐπίσης φλύαρος, ὡς ἡ κυρία Κασίλδα, ἀλλὰ χιλιάκις διακριτικώτερα.

Ὁ δρόμος μέχρι τοῦ Pozo de la Solana εἶνε θελκτικός. Ἀλλ' ἐγὼ ἐβάδιζον ἐν αὐτῷ τόσον δυσηρεστημένος, ὥστε οὐδ' ἐσκέφθην νὰ ἀπολαύσω τὴν καλλονὴν του. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ ἐπεζεύσαμεν, ἡσθάνθη ἐμαυτὸν ἀπαλαττόμενον μεγάλου βάρους, ὡς ἐὰν ἐγὼ εἶχον φέρει τὴν ἡμίονον καὶ ὄχι ἡμίονος ἐμέ.

Διετρέξαμεν πεζῇ τὸ κτῆμα, ὅπερ εἶνε μεγαλοπρεπές, ποικίλον καὶ ἐκτεταμένον. Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πλέον τῶν 120 στρεμμάτων ἀμπέλου παλαιᾶς καὶ νεοφυτευμένης, ἄλλα τόσα καὶ πλέον ἐλαιῶνες, καὶ τελευταῖον δάσος δρυῶν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ὅσαι ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀνδalousίαν. Τὸ ὕδωρ Pozo de la Solana σχηματίζει ρύακα διαυγῇ καὶ ἀφθονῶν, ὅπου ἔρχονται καὶ πίνουν σὺν τὰ πτηνὰ τῶν περὶ, συλλαμβανόμενα διὰ παγίδων ἐξ ἰζῶν ἢ δικτύων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τίθεται τὸ προσκαλοῦν πτηνόν. Ἐκεῖ ἀνεμνήσθη τῶν παιδικῶν μου διασκεδάσεων, καὶ ποσάκις εἶχον κυνηγήσει καὶ ἐγὼ τὰ πτηνὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου.

Κατὰ τὴν πορείαν τοῦ ρυακίου καὶ ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς κοιλάδας ὑπάρχουσι πολλοὶ καλαμῶνες καὶ ἄλλα ὕψηλὰ δένδρα, ἅτινα διὰ τῶν θόλων καὶ τῆς πρασινάδας τῶν σχηματίζουσιν ἀδιέξοδον λαβύρινθον καὶ βαθεῖαν σκιάν.

Πλεῖστα φυτὰ ἄγρια καὶ εὖσσμα αὐξάνουσιν ἐκεῖ αὐτομάτως, καὶ ἀληθῶς εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις ἄλλο μέρος τόσον ἄγριον καὶ ἀληθῶς μονῆρες, ἥρεμον καὶ σιγῆλόν ὡς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καταλαμβάνεται τις—καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ὅταν ὁ ἥλιος πέμπει τοὺς καταρράκτας τοῦ φωτός του ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, καὶ κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους—ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μυστηριώδους φόβου τῶν νυκτερινῶν ὥρων. Ἐννοεῖ τις ἐκεῖ τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων πατριαρχῶν καὶ τῶν πρώτων ἡρώων καὶ ποιμένων, καὶ τὰς ἐμφανίσεις καὶ ὀπτασίας νυμφῶν καὶ θεαινῶν καὶ ἀγγέλων ὑφ' ὧν κατελαμβάνοντο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἐνῶ περιεφερόμεθα διὰ τῶν πυκνῶν τούτων δασῶν, συνέβη, δὲν ἠξέρω πως, ὥστε ἡ Πεπίτα καὶ ἐγὼ συνητηθήμεν μόνοι. Οἱ λοιποὶ ἔμειναν ὀπίσω.

Ἀμέσως ἡσθάνθη τρόμον τινὰ καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἔβλεπον ἐμαυτὸν μόνον μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καὶ εἰς μέρος τόσον μεμονωμένον, καὶ ἐνῶ ἐσκεπτόμην εἰς τὰς μεσημβρινὰς ὀπτασίας, τὰς παραδόξους καὶ γλυκεῖας, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερφυσικὰς, τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐποχῶν.

Ἡ Πεπίτα εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν οἰκίαν τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην τῆς ἵππασίας, καὶ περιεπάτει μὲ βραχύ τι ἔνδυμα, ὅπερ δὲν ἐκώλυε τὴν χρείσσαν ἐλαφρότητα τῶν κινήσεών της. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε μικρὸν σκιάδιον ἀνδalousιανόν, μετὰ χάριτος τεθειμένον. Διὰ τῆς χειρὸς δὲ ἐκρά-

τει τὸ μαστίγιον, ὅπερ μοι ἐφάνη ὡς ἡ μαγικὴ ράβδος τῶν ἀρετῶν, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ μὲ μαγεύσῃ ἢ γόησῃ ἐκεῖνη.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Τίλος]

Εἶδε καταβιβαζόμενον τὸ φέρετρον εἰς τὸν λάκκον, ἐνθα ἔμενεν εἰσέτι θέσις καὶ δι' ἄλλους δυστυχεῖς. Ἐπέστησεν ὅλην τὴν προσοχήν της, ὅταν οἱ νεκροθάπται ἤρχισαν τὸ ἔργον τῶν, ὅλαι αἱ ἱνὲς της ἐδονοῦντο, ὁσάκις τὸ χῶμα ἐπιπτε βαρέως ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Ἡρίθμει τὰς κινήσεις τοῦ πτύου καὶ ἐφαίνετο ἀναμετρῶσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ χῶμα, τὸ ὅποιον συνεσωρεύετο.

Δὲν ἐπλησίασε τὸν τάφον παρὰ ὅτε οἱ νεκροθάπται ἐτελείωσαν τὸ ἔργον τῶν, καὶ ἔπεσε γονυπετῆς ἐπὶ τῆς νεοσκαφοῦς γῆς, ἥτις ἔφερεν ἀκόμη νέα ἵχνη τῶν πεδύλων.

Οἱ φύλακες, ὁ ἱερεὺς, συγκεκινημένοι ἐκ τῆς ἀφώνου ταύτης θλίψεως, ὀπισθοχώρησαν βήματά τινα. Ἦδη, μείναςα μόνη, ἠδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν θλίψιν της.

Σιγὴ ἀπόλυτος ἐβάσιλευε περὶξ...

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ· θὰ ἐκλείον τὸ κοιμητήριον...

Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε τὴν Ἰουλίαν, ἥτις ἠγέρθη καὶ ὀπισθοχώρησεν αἰφνης. Προσπάθησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε χαρὰ, οὔτε θλίψις· αὐτὴ δὲν τὸν ἤκουεν, ἠννόησε μόνον ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ αὐτὴ δύναμις παρενετίθετο πάλιν.

Ἐξῆλθε τῷ ὄντι καὶ ἔκαμε βήματά τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου τινός παρὰ τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου.

— ὦ! θὰ τὸν ἴδω! ἔλεγεν. Νὰ μὴ μὲ ἀφήσουν νὰ τὸν ἴδω ἄσθενῇ! Νὰ μὴ μὲ ἀφήσουν νὰ τοῦ δώσω τὸν τελευταῖον ἄσπασμόν! Πρέπει νὰ τὸν ἴδω... Ἀλλ' ἤμποροῦσαν νὰ θάψουν ἄλλον καὶ νὰ μοῦ εἰποῦν ὅτι ἦτο ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὑπῆρξεν εἰς Ἰωάκωβος Τισσὼ εἰς τὸ χωρίον τῶν. Ὅποια ὁμοιότης ὀνομάτων, καὶ εἶνε τόσον εὐκολον ν' ἀπατηθῇ τις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ!

Τῇ φαίνεται ἤδη ὅτι πράγματι ὁ Ἰωάκωβος Τισσὼ εἶνε ὁ ἐν τῷ σανιδίῳ φερέτρω. Ὁ Ἰωάννης εἶνε τόσῳ καλὰ ὅσῳ καὶ πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν εἶνε ἐκεῖ, ὀπισθεν τῶν τοίχων τούτων καὶ οὔτε ὑπωπτεύεται μάλιστα ὅτι ἡ Ἰουλία του θνήσκουσα ἐκ θλίψεως εὐρίσκεται τόσῳ πλησίον του.

Ἀλλ' αἱ σκέψεις της συγχέονται. Ἀλλῇ ιδέα γεννᾶται, αὐξάνει, ριζοῦται, ἐπιβάλλεται, ἀποδιώκει ὅλας τὰς ἄλλας.

— Καὶ ἐὰν τὸν ἔθαψαν ζωντανόν; ἀναλογίζεται. Ἐλεγον ὅτι ἦτο ἄσθενής.